

Sygn. akt **III Kp 1321/10**

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2011r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Hojeńska

Protokolant: Patrycja Korż

Prokurator Prokuratury Rejonowej: nie stawił się, prawidłowo zawiadomiony

po rozpoznaniu w sprawie o czyny z art. 231 § 1 k.k. i inne

na posiedzeniu w dniu 27 stycznia 2011r.

w przedmiocie rozpoznania zażalenia na postanowienie Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Krzyki Zachód z dnia 13 października 2010 r. o odmowie wszczęcia śledztwa

na podstawie art. 329 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy postanowienie Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Krzyki Zachód z dnia 13 października 2010 r. wydane w sprawie o sygn. akt. III Kp1321/10 (2 Ds.270/10) o odmowie wszczęcia śledztwa.

UZASADNIENIE

W dniu 13 października 2010 roku Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia Krzyki Zachód wydała postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie:

I. mającego miejsce w okresie od 10 sierpnia 2010 roku do 27 września 2010 roku we W. przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego w osobie I. Z. prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Krzyki Zachód poprzez uczestniczenie

w zorganizowanej grupie przestępczej zmierzającej do usunięcia M. W. – urzędnika służby cywilnej z pracy w kontroli podatkowej,

z uwagi na to, że wykrywała przestępstwa podatkowe w firmach pozostających w układzie korupcyjnym z naczelnikami urzędu, oraz ograbienia jej z mieszkania, jak też legalizacji procedur przestępczego uwłaszczenia dokonanego przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) we W. – tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art.258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na podstawie 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. albowiem brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa

II. mającego miejsce w nieustalonym okresie we W. przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego w osobie A. M. prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Krzyki Zachód poprzez uczestniczenie w zorganizowanej grupie przestępczej zmierzającej do usunięcia M. W. – urzędnika służby cywilnej z pracy w kontroli podatkowej, z uwagi na to, że wykrywała przestępstwa podatkowe

w firmach pozostających w układzie korupcyjnym z naczelnikami urzędu, oraz ograbienia jej z mieszkania, jak też legalizacji procedur przestępczego uwłaszczenia dokonanego przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) we W. oraz groźeniu celem ukrycia w/w procederu pokrzywdzonej pozbawieniem życia – tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art.258 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. albowiem postępowanie karne dotyczące tego samego czynu tej samej osoby wszczęte wcześniej toczy się

III. mającego miejsce w nieustalonym okresie we W. groźeniu pokrzywdzonej M. W. pozbawieniem życia przez nieustalone osoby zamieszkałe we W. w okolicach ulicy (...) i innych – tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. albowiem postępowanie karne dotyczące tego samego czynu tej samej osoby wszczęte wcześniej toczy się

Na powyższe postanowienie w dniu 19 października 2010r. zażalenie złożyła pokrzywdzona M. W. zarzucając, iż zaskarżone postanowienie zostało wydane w wyniku przestępstwa albowiem decyzja procesowa odmawiająca wszczęcia śledztwa świadczy o tym, iż wydający ją prokurator również działa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej przez pokrzywdzoną w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa. Ponadto skarżąca podała, iż przedmiotowe postanowienie zostało wydane z naruszeniem przepisów procedury karnej a to art. 2, art. 7 oraz art. 424 § 1 k.p.k. Pokrzywdzona M. W. ponadto podniosła, iż z uwagi na swoją aktywną postawę zmierzającą do zdemaskowania przestępczej działalności zorganizowanej grupy przestępczej w skład, której wchodzi min. sędziowie i prokuratorzy w stosunku do jej osoby wielokrotnie kierowano groźby pozbawienia jej życia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu zażalenie skarżącej M. W. nie jest zasadne, i krytycznie należy się odnieść do zarzutów wskazanych w pisemnym uzasadnieniu złożonego środka zaskarżenia.

Podkreślenia wymaga, iż zaskarżone przez pokrzywdzoną M. W. postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa zostało w sposób wyczerpujący i merytorycznie zasadny uzasadnione, zaś sam fakt, iż skarżąca kwestionuje końcowe rozstrzygnięcie nie może w żadnej mierze przesądzać o zasadności podnoszonej przez nią argumentacji. Zarzuty wyartykułowane w zażaleniu nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym i stanowią jedynie subiektywną polemikę z dokonanymi ustaleniami zawartymi w uzasadnieniu, opartą na dowolnych i nielogicznych wnioskach wysnutych z przeprowadzonych czynności.

Sąd w pełni podziela stanowisko oskarżyciela publicznego przestawiona w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, zaś w szczególności podkreślić należy, że zgodnie z dyspozycją art. 303 k.p.k. postanowienie o wszczęciu śledztwa wydaje się, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, a w niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek przesłanek wskazujących na podejrzenie popełnienia przestępstwa, wbrew kategoriernym twierdzeniom M. W..

Skarżąca M. W. w uzasadnieniu wywiedzionego zażalenia posługuje się ogólnymi sformułowaniami i stwierdzeniami o udziale niemalże wszystkich przedstawicieli różnych organów jak i przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości w ogólnopolskim spisku wymierzonym przeciwko jej osobie, który to spisek ma na celu udaremnienie ujawnienia przez skarżącą szeregu przestępstw. Powyższe w sposób jednoznaczny świadczy o głębokim rozżaleniu skarżącej spowodowanym faktem nie uwzględniania jej skarg, zawiadomień, pism procesowych i składanych dotychczas środków zaskarżania a w konsekwencji prowadzi do stwierdzenia, że zawiadomienia te są ze wszech miar bezpodstawne. Skarżąca, bowiem, co jednoznacznie wynika z jej pisemnej wypowiedzi, każdorazową negatywną w jej ocenie decyzję procesową interpretuje jako potwierdzenie swojego subiektywnego przeświadczenia o szeroko

zakrojonych działaniach grupy przestępczej, w skład, której wchodzi min. sędziowie oraz prokuratorzy. Powyższa argumentacja pokrzywdzonej pozostaje w oczywistej sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania i w żadnej mierze nie zasługuje na uwzględnienie. Na marginesie zaznaczenia wymaga, iż wszelkie decyzje podejmowane zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego, a w szczególności, co należy podkreślić w niniejszej sprawie, w toku kontroli międzyinstancyjnej orzeczeń są decyzjami niezależnymi i w każdym przypadku dokonywane są samodzielnie przez uprawniony do tego organ procesowy a także każdorazowo wydane rozstrzygnięcie zapada po kompleksowej analizie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego.

Ponadto zważyć należy, iż przepis art. 17 § 1 pkt.7 k.p.k. jest przepisem bezwzględnie obowiązującym i zakazuje on organom procesowym wprost wszczęcia postępowania w sytuacji, gdy postępowanie, co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się.

Mając powyższe rozważania na uwadze, zażalenie pokrzywdzonej M. W. uznać należało za całkowicie bezzasadne i z tych też przyczyn nie zasługuje ono na uwzględnienie.